

3 Микола Маляр:
«Потрібний певний час...»
СТОП.

4 Цікава
Крістіна Товт
СТОП.

7 Веселий, романтичний,
з олів'є та бажаннями...
СТОП.

Нерідкісні **дива** в УжНУ

Ще один із батьків-засновників США Бенджамін Франклін писав: «Час — тканина, із якої складається життя». Яким же був час у вигляді 2021-ого для життя УжНУ? Впродовж усього періоду десь важким (хоч би через вакцинацію, онлайн-навчання), відчутно болісним (через COVID-19 чимало наших колег відійшли в засвіти), і навіть тривожним (через повідомлення про можливість повномасштабної війни з Росією; ми ж теж — частина України!). Та в ці останні грудневі дні, коли повітря пронизує аромат новорічно-різдвяних свят, він, уже старий рік, нагадує про диво, що постає у вигляді маленьких див, які постійно з'являлися із самого початку 2021-ого. А дива бувають різними. Погоджуйтесь? І вони не рідкість для УжНУ.

Спробую пояснити. Якось редакцією до 19 грудня ми проходили в Інтернеті тест на знання про Миколая. І як гадаєте? У всіх вийшов фантастично однаковий результат! Виявилося: 8 з 11 правильних відповідей дають підстави називати нас «доками» вищезгаданого святого. Релігієзнавці чи етнологи (за результатом) — мабуть, занадто гучно. Утім, фахівцями з віри в дива ми точно можемо себе вважати. А з нами, певні, і весь колектив Ужгородського національного. Адже поглядівцям було про що розповідати в 2021-ому завдяки наполегливій праці кожного представника альма-матер. Скільки ж дивовижних митей трапилося впродовж року в рідному виші! Цікавих, плідних, знакових, визначальних: наукові дослідження, лекції та практичні, конференції, конкурси, міжнародні проекти, нагороди, монографії й методичні посібники, зустрічі, поїздки, договори про співпрацю, оновлення, перемоги, обміни... Усе годі охопити й навіть перерахувати. Утім, виокремлю таку собі першу п'ятірку (на мій погляд).

Проекти, дослідження...

За освітньо-науковим проектом «Партнерство для досліджень геному в Україні та Румунії» у межах спільної програми «Румунія—Україна 2014—2020» ужнівці спільно із закордонними партнерами здійснили унікальне геномне дослідження, що дало можливість довідатися чимало цікавого про закарпатців та наших прикордонних сусідів із ЄС. Або ж згадаймо участь викладачів та студентів нашого вишу спільно з вітчизняними й закордонними партнерами в проекті «Розумна енергія транскордонного співробітництва» за вищезгаданою програмою. Чи участь відділення журналістики альма-матер у трирічному проекті «DESTIN. Journalism Education for Democracy in Ukraine: Developing Standards, Integrity and Professionalism» за програмою Європейського Союзу «Erasmus+ KA2»...

Рейтингвання

Погодьтесь, одним із показників попиту будь-якого університету є його іміджевий рейтинг серед колег-ЗВО. У цьому сенсі УжНУ в 2021-ому створив ціле нами-сто див. Адже... Перебуває в топ-10 вишів України за критерієм прозорості відповідно до рейтингу «Webometrics». Або ж посів 13 місце в академічному рейтингу закладів вищої освіти України «Топ-200 Україна 2021» від Центру міжнародних проектів «Євроосвіта». У щорічному Міжнародному рейтингу «U-Multirank 2021» із 79 університетів України — 12-ий. У першій двадцятці зі 100 вітчизняних ЗВО за популярністю серед абітурієнтів (понад 14 тисяч заяв тільки за підсумками першого етапу вступної кампанії!) Чи зовсім останні дані. Серед українських університетів за рейтингом «QS World University Rankings»

ЕЕСА» УжНУ має 14 місце в когорті 41 вишу. Притому потрапив до чільної п'ятірки за кількістю іноземних студентів. На десятому місці — за рівнем міжнародної співпраці та комунікації науковців. За числом цитувань впродовж останніх п'яти років — на 12 місці. Ще в «GreenMetric World University Rankings» наш ЗВО одинадцятий у числі 18 рейтингових. Притому за рік підвищився на три позиції. Крім того, є й у переліку понад 40 університетів України, які потрапили до рейтингу найкращих ЗВО із країн Європи та Азії, що розвиваються. А до такого ранжування, укладеного науково-дослідницьким консультативним центром «QS Quacquarelli Symonds», потрапили тільки 450 закладів вищої освіти.

Співпраця із закордонням

Свідченням міжнародного визнання УжНУ є й відповідна співпраця. А факти говорять самі за себе: у 2021-ому наш заклад відвідали надзвичайний і повноважний посол Хорватії, наукові делегації Хорватії та Сербії, представники словацького уряду, словацький спецпрокурор, представники посольства Великої Британії, генконсул Генерального консульства Чеської Республіки у Львові, генеральний консул Угорщини в Ужгороді, в альма-матер відбулася конференція ректорів Дунайського регіону, підписано договори про співпрацю з вищими навчальними закладами Чехії, Таджикистану тощо.

Нагороди

Їх у 2021-ому теж вистачало: почесні відзнаки, медалі, звання, академічні нагороди, перемоги в національних конкурсах окремих представників. Наприклад, ректор Володимир Смоланка став почесним громадянином міста Ужгород,

а медаль «За працю і звитягу» отримав декан факультету міжнародних відносин Микола Палінчак...

Рухи

УжНУ зарекомендував себе і як потужний волонтерський заклад. У стінах альма-матер зроблено чимало добрих справ: допомога в донорстві, закладам інтернатного типу, військовим, медпрацівникам, хворим на COVID-19 кряням, притулкам для тварин. Згадаймо й участь у благодійних заходах...

І це ще далеко не все! У виші відкрили перший на Заході України Центр «Дія. Бізнес». Ми перемагали на XVI літній Універсіаді України з жіночого гандболу, ставали чемпіонами з більярду в особисто-командному чемпіонаті вітчизняних ЗВО... А пауерліфтери альма-матер піднімалися на п'єдестал Кубка України...

Візити до УжНУ на рівні заступників міністра освіти і науки України, міністра охорони здоров'я, зустрічі на факультетах із керівництвом нашого вишу, успішні вибори ректора й засідання вченої ради теж додавали стабільності роботі закладу.

Крім того, гостьові лектори, акредитації програм, стажування, літні школи, співпраця з вітчизняними навчальними закладами, реалізація програми мобільності...

За французьким письменником Оноре де Бальзаком, «усе у свій час приходить до тих, хто вміє чекати». Ми дякуємо за нерідкісні дива в УжНУ 2021-ому й сподіваємося на ще більші в 2022-ому. Зустрічай нас, зустрічай УжНУ, новий року! Адже ми є фахівцями з віри в дива! До речі, студенти на фото — хлопці з... найбільш жіночого факультету — філологічного. Хіба теж не диво?..

Володимир ТАРАСЮК,
«Погляд».

Як оминати зимову депресію? Ювілейний парад Миколайчиків

Разом із дощем та снігом у період зими до нас часто навідується небажаний гість — хандра. Пригнічений стан, сонливість, відсутність енергії й бажання щось робити — симптоми, які ви могли помічати за собою. Чи можна з ними боротися? Починати потрібно зі з'ясування причин такого феномену, як «зимова депресія».

Насправді зв'язок між пригніченим станом людей та зміною пори року вчені помітили давно й навіть дали цьому явищу назву: сезонний афективний розлад. Він безпосередньо пов'язаний зі скороченням дня взимку. Адаже дефіцит сонячних променів провокує порушення у виробленні організмом мелатоніну (гормон сну) та серотоніну (гормон щастя). Крім того, відсутність достатньої кількості вітаміну D знижує імунітет і ще більше наближує нас до стану депресії.

Хочу вас, читачі, заспокоїти: не все так погано, і вирішення цієї проблеми існує. Ось декілька порад, які допоможуть

Одним абзацом

Семінар. Працівники нашого вишу долучилися до міжнародного наукового семінару «Проактивна толерантність у політичній освіті». Організатори — кафедра політології і державного управління УжНУ, Католицький центральний інститут соціальних наук та факультет католицької теології Мюнхенського університету Людвіга Максиміліана (за підтримки Міністерства закордонних справ Німеччини). Обговорювали між-дисциплінарну проблематику

оминати зимову депресію.

Намагайтеся більше часу проводити на вулиці. Гуляйте вдень та ловіть сонячні промені якомога частіше. А якщо ви в приміщенні — сідайте біля вікна. Подвійним ударом по зимовій депресії буде заняття спортом на вулиці. Адаже саме фізична активність стимулює додаткове вироблення гормону серотоніну.

Висипайтеся. Сон — запорука здорового життя та чудового настрою, особливо взимку, коли біоцикл людини збивається.

Приймайте вітамін D. Або хоч би намагайтеся споживати продукти, у яких він міститься. Наприклад, це — молоко, яйця, риба, гриби, апельсиновий сік.

Наповнюйте життя емоціями. Гуляйте з друзями, проводьте більше часу із сім'єю, приділяйте увагу домашнім тваринам. Зрештою, робіть те, що приносить задоволення. І головне — будьте здорові!

Валерія МАЛЕНТА,
студентка
відділення журналістики.

політичної філософії, зокрема політичну культуру. Працювали над узгодженням спільних між-дисциплінарних підходів щодо введення концепту проактивної толерантності в структуру політичної освіти.

Проект. У альма-матер організували завершальний міжнародний семінар «Енерго-ефективність та енергоаудит», який відбувся в межах проекту CVC SmartEnergy (2SOFT/1.2/52) «Розумна енергія трансформованого співробітництва». Універси-

тет Штефана Чел Марє в Сучаві та Міжнародна асоціація інституцій регіонального розвитку є партнерами нашого вишу. Ініціатива реалізовується ще з березня 2020 року. Мета — посилити рівень використання інноваційних технологій і новинок у галузі відновлювальної енергії, заснування відповідної платформи для організації спільних науково-дослідних заходів, можливість для досліджень у галузі відновлювальної енергії та ефективності використання ресурсів. Також

проректорка Мирослава Лендєл презентувала результати проекту. Згодом учасники виступали зі своїми доповідями, обмінювалися досвідом.

Лекція. Юрій Фатула, доцент кафедри хірургічних дисциплін ФПОТДП, засновник Центру військово-історичних досліджень «Memento bellum», організував для ужнівців факультету історії та міжнародних відносин в онлайн-форматі лекцію про закарпатців, котрі брали участь у Першій світовій війні. Зокрема,

розповів про військові меморіали та як збереглася пам'ять про загиблих. Ю.Фатула представив свої дослідження: повні офіційні дані про краян, полеглих на фронтах, обставини загибелі, де поховані. Такі дані досліднику вдалося зібрати, працюючи з архівними документами в Празі та Будапешті, а ще на полях боїв і місцях поховань військових у Польщі, Україні, Словаччині та Угорщині.

Тетяна ЛЕСЮК,
«Погляд».

Світлій пам'яті доцента Степана Пеняка

Колектив Ужгородського національного університету з глибоким сумом повідомляє про смерть кандидата історичних наук, доцента, археолога, музеєзнавця, пам'яткознавця, патріота Срібної землі С.Пеняка, яка настала на 95 році життя 26 листопада 2021-ого.

Степан Іванович народився 29 вересня 1927 р. в Ужгороді в багатодітній родині. У 1947-ому закінчив Ужгородське педучилище, у 1955 — історичний факультет УжДУ, через десять літ — аспірантуру Інституту суспільних наук АН УРСР (Львів). У 1968 р. захистив дисертацію й здобув науковий ступінь кандидата історичних наук.

Після закінчення педучилища був призначений на посаду вчителя Ставенської семирічної школи, що у Великоберезнянському районі. Згодом працював на відповідних посадах у шко-

лах сіл Княгиня та Вишка. Під час навчання на історичному факультеті трудився (за сумісництвом) учителем малювання в Ужгородській СШ № 5. Одержавши диплом про вищу освіту, викладав історію та був директором Нересницької СШ робітничої молоді (1955—1956). До своїх педагогічних обов'язків завжди ставився сумлінно й відповідально.

Крім того, Степан Іванович 13 років (1967—1980) трудився (за сумісництвом) старшим викладачем кафедри загальної історії Ужгородського університету. Студентам читав такі предмети, як «Археологія», «Історія середніх віків», «Музеєзнавство». Колишні вихованці пам'ятають педагога як ерудованого фахівця, доброго методиста та щирого наставника. Здобувачів фаху вабили вроджена інтелігентність учителя, його відкритість. Він навчав не тільки основ наук, а й формував у студентів найкращі людські якості та активну громадянську позицію.

Яскраву сторінку свого життя пису Степан Іванович заповнив, працюючи в Закарпатському краєзнавчому музеї, розташованому в приміщенні старовинного замку. Тут упродовж 17 років (1956—1973) обіймав посади: наукового співробітника, завідувача відділу, заступника директора з наукової роботи, директора. Як стверджують фахівці, саме в ті часи музей досягнув найвищого розвитку. Для С.Пеняка це були роки наполегливої та інтенсивної праці. Водилося виявляти, вивчати, класифікувати експонати, оновлювати експозиції,

вирішувати чимало господарських питань. Крім того, у замку зробили реставрацію, провели опалення, тоді постійно зростало число експонатів.

Степан Іванович брав безпосередню участь у виготовленні діорам «Слов'янська напівземлянка на Радванці VIII—IX ст.», «Старе село» (спільно з корифеєм закарпатської школи живопису Федором Манайлом), «Новобудови с. Керецьки» тощо. С.Пеняк долучився й до розбудови по сусідству Закарпатського музею народної архітектури та побуту (відкритий у червні 1970 року). А ще варто наголосити, що історію ЗКМ добре відобразив у пугівнику «Закарпатський краєзнавчий музей» (Ужгород, 1968; 1972).

С.Пеняк — відомий вітчизняний учений-археолог. Так, під час навчання в аспірантурі (1961—1964) під керівництвом професора Маркіяна Смішка почав працювати над проблемою «Ранньослов'янське і давньоруське населення Верхнього Потисся VI—XIII ст.» Аспірант скрупульозно вивчав наукову літературу та музейні експонати, брав активну участь в археологічних розкопках. І в лютому 1969 року успішно захистив кандидатську дисертацію з вищезазначеної теми.

У січні 1973-ого Степан Іванович обійняв посаду старшого наукового співробітника Ужгородської групи Інституту археології АН УРСР. Група була створена з метою швидкого і якісного вивчення в археологічному плані території, що підпадала під забудову або прокладення Транскарпатської шосейної до-

роги, нафтопроводу та кількох гілок газопроводів. За тодішнім законом, будівельні організації фінансували охоронні розкопки. Тоді вдалося виявити й частково дослідити майже 300 пам'яток від палеоліту (Королево, Малий Раковець) до Середньовіччя. Загалом на археологічних розкопках учений провів більш ніж 20 польових сезонів, упродовж яких розкопано понад 14 тисяч квадратних метрів культурної площі, виявлено й частково досліджено кілька сотень археологічних пам'яток того періоду.

Результатом багаторічних наукових досліджень став вихід у світ більше сотні високоякісних публікацій, зокрема монографій (одноосібних та у співавторстві): «Закарпаття — земля слов'янська: 3 історії слов'янських племен Закарпаття VI—XIII ст.» (Ужгород, 1976), «Давні металурги Українських Карпат» (Ужгород, 1978), «Ранньослов'янське і давньоруське населення Верхнього Потисся VI—XIII ст.» (Київ, 1980) та інших. Видання були помітним внеском у вітчизняну археологічну науку й досі є цінними з погляду наукової актуальності.

У 1998—2020 роках Степан Іванович трудився на посаді відповідального секретаря редколегії «Зводу пам'яток історії та культури Закарпатської області». У підготовці зазначеної праці взяло участь близько 70 авторів. Сам історик написав понад 130 статей, підготував більш ніж 500 ілюстрацій, зокрема 160 ситуаційних планів місцезнаходжень археологічних пам'яток. Сьогодні машинопис першого

рози, нафтопроводу та кількох гілок газопроводів. За тодішнім законом, будівельні організації фінансували охоронні розкопки. Тоді вдалося виявити й частково дослідити майже 300 пам'яток від палеоліту (Королево, Малий Раковець) до Середньовіччя. Загалом на археологічних розкопках учений провів більш ніж 20 польових сезонів, упродовж яких розкопано понад 14 тисяч квадратних метрів культурної площі, виявлено й частково досліджено кілька сотень археологічних пам'яток того періоду.

Розділяючи біль та схиляючись у скорботі, висловлюємо щире співчуття рідним, близьким та колегам із приводу важкої втрати. Пам'ять про С.Пеняка назавжди збережеться в наших серцях.

ДВНЗ «Ужгородський національний університет», профспілквова організація УжНУ, факультет історії та міжнародних відносин.

Якісна журналістика на якісній дискусії

Фото Володимира Тарасюка

Відомі медійники, зокрема редактори, експерти, представники місцевої влади та правоохоронних структур, стали учасниками регіональної дискусії «Стандарти та саморегуляція: як зберегти якісну журналістику для суспільства?» Захід улаштували в ректораті альма-матер у комбінованому форматі (наживо та онлайн). Організатори – Комісія з журналістської етики та кафедра журналістики УжНУ за підтримки «Інтер'ююз-Україна». Модерували захід: Юрій Бідзіля, доктор наук із соціальних комунікацій, професор кафедри журналістики, декан філологічного факультету нашого вишу, та Андрій Куликов, голова Комісії з журналістської етики, співзасновник Громадського радіо.

Ю.Бідзіля розповів: «Наш регіон – особливий. Межує з чотирма країнами Європейського Союзу. Тут проживає значна кількість етноспільнот. Тож, думаю, є багато питань, які маємо обговорити під час цієї дискусії».

Своєю чергою, А.Куликов наголосив: «Невипадково організували зустріч в Ужгороді. У вас аудиторія – особлива серед особливих. Комісія з журналістської етики – всеукраїнська громадська організація, яка причетна до впровадження та поширення стандартів етичної журналістики. Хотіли б, щоб ті, хто бере участь у події, ставали нашими партнерами, амбасадорами саморегулювання, підписували меморандуми».

Проректорка з науково-педагогічної роботи Мирослава Лендєл зазначила про складність доступу до якісної інформації, зокрема додала: «Усі стежимо за новинами з різних джерел. Ми, закарпатці, спостерігаємо, що політична ситуація в області доволі складна. Нині посилюється роль правди, аби об'єктивно, незаангажовано висвітлювати події. Прикута увага до журналістської професії. Бажаю плідної дискусії, щоб була

спрямована на конкретику. Сподіваюся, після цього обговорення журналістика стане ще якіснішою».

Фахова дискусія складалася з блоків. У першому говорили про взаємодію ЗМІ із судом, прокуратурою, поліцією... Ігор Шинкарюк, заступник голови Закарпатської ОДА, із власного досвіду навів удачі та невдачі приклади комунікації медіа з представниками влади.

Дмитро Безкровний, заступник начальника Територіального управління Служби судової охорони в Закарпатській області, наголосив на проблемі ідентифікації журналістських посвідчень. А ще вніс пропозицію створити єдину базу, де був би перелік медійників зі справжніми посвідченнями. Катерина Хижняк, речниця Закарпатської обласної прокуратури, розповіла про особливості взаємодії журналістів із працівниками прокуратури.

У наступному блоці дискусії обговорювали медіаландшафт

Закарпаття: маніпулятивні явища кризь призму журналістської етики. Наголосили на тонкощах медіаманіпуляції в нашому регіоні Ярослав Гулан, представник ІМІ в нашій області, та Ірина Бреза, голова Ужгородського пресклубу. Зокрема, Я.Гулан презентував результати дослідження, яке провели щодо прозорості місцевих медіа.

Невід'ємна складова якісної журналістики – репутація. Тому про останню (як інструмент формування й збереження довіри споживачів інформації) зазначив Євген Тичина, продюсер філії АТ НСТУ «Закарпатська регіональна дирекція».

Ще одна тема – «Якісна журналістика і монетизація ЗМІ: пошук балансу в українських умовах». Оскільки Закарпаття – багатонаціональний край, важливе мовлення регіональних ЗМІ для національних меншин. Тетяна Вашаргелі, головна редакторка телеканалу «TV21 Ungvar», та його директор, депутат міськради Золтан Кулін, виокремили особливості роботи такого медіа.

Росана Тужанська, головна редакторка онлайн-журналу «Varosh», розповіла про роботу медійних майданчиків із мультимедійним контентом, зокрема наголосила на необхідності журналісту дотримуватися визначених стандартів.

Василь Шаркань, доцент кафедри журналістики, поділився методикою викладання медіа-етики. Для того, аби студенти краще опанували матеріал, створив сайт «ДисКурс», продемонстрував свої напрацювання.

Звернулася до аудиторії й Тетяна Лебедева, громадська діячка та медіаменеджерка, членкиня Комісії з журналістської етики, із запрошенням брати участь в онлайн-тренінгах від КЖЕ. Також Комісія з журна-

лістської етики підписала меморандум про співпрацю з відділенням журналістики УжНУ.

Долучилися до фахової дискусії й студенти. Павло Паргос, другокурсник Донецького національного університету імені Василя Стуса (нині навчається на відділенні журналістики за програмою обміну), зазначає: «Такі заходи – можливість дізнатися нову інформацію, поспілкуватися з людьми, котрі вже досягли висот у медіасфері, подискутувати й у процесі розмови знайти вирішення проблем. Особливо цікаво було послухати Андрія Куликова. Він – висококваліфікована особистість. Із ним, гадаю, круто б співпрацювати».

Міркуваннями щодо організації такої події поділилася й Росана Тужанська: «Подібні заходи дуже важливі для розвитку журналістської спільноти: як молодих медійників, так і тих, хто в професії вже давно. На дискусії пролунало багато актуальних питань. Цінно: спікери широко озвучували ті проблеми, із якими журналісти стикаються щодня. Найкращим підтвердженням потрібності комунікації стало те, що зародилося кілька цікавих проєктів; їх «Varosh» згодом реалізує спільно з УжНУ. Для нас як для незалежного медіа важливо, що такі невеличкі редакції не залишаються осторонь подібних дискусій. Ми відкриті до партнерств та колаборацій. Маємо багато напрацьованих і практичних досвідів, готові ділитися навичками зі студентами».

Як бачимо, фахова дискусія вже має предметне втілення, є майданчиком для нових починань. Важливо не тільки говорити, а й діяти!

Тетяна ЛЕСЮК,
«Погляд».

Микола Маляр: «Потрібний певний час, щоб змінилося ставлення до математичної освіти»

Останні грудневі дні спонукають підбивати підсумки старого року та загадувати бажання на новий, 2022-ий. Спробую це зробити з деканом факультету математики та цифрових технологій УжНУ, професором М.Малярем.

– **Миколо Миколайовичу, факультет змінив назву. Що з нею змінилося в підрозділі?**

– Сьогоднішній назві нашого підрозділу передували події, які викликали велике занепокоєння колективу, тобто йдеться про вступні кампанії 2018 та 2019 років, які виявилися вкрай незадовільними для математичного факультету. Тому колеги й подали ідею про модернізацію назви, що досі ледь не відлякувала абітурієнтів. Таким чином було запропоновано осучаснити її на «факультет математики та цифрових технологій». Березнева вчена рада університету 2020 року затвердила наше рішення. На той момент підрозділ здійснював підготовку в галузях знань: «01 – Освіта/Педагогіка», спеціальність «014 – середня освіта (предметна спеціальність 014.04 – «Математика»; «11 – математика і статистика» за спеціальностями «111 – математика», «113 – прикладна математика»;

«12 – інформаційні технології» за спеціальністю «124 – системний аналіз». Зміна назви факультету внесла нові виклики для колективу. У 2020 році на бакалаврському рівні запроваджено дві нові освітні програми – «Комп'ютерна та бізнес-математика» (спеціальність «111 – математика») і «Системи штучного інтелекту» (спеціальність «113 – прикладна математика»). Нині, тобто починаючи з набору 2022 року, на магістерському рівні запроваджено дві нові освітні програми: «Науки про дані та інтелектуальні рішення» (спеціальність «113 – прикладна математика») та «Технології обробки даних» (спеціальність «124 – системний аналіз»). Намагаємося рухатися в ногу з часом. Адже як зазначав мотиваційний спікер Майкл Альтшулер: «Час летить – це погана новина. Хороша новина – ви є пілотом свого часу».

– **Яким у цілому був рік, зважаючи на реалії, особливо стосовно пандемічних впливів?**

– Звичайно, із нелегких. Майже весь навчальний рік працювали дистанційно, а це залишило відбиток на якості знань студентів. Перевагою слід уважати те, що викладачі й вихованці здобули нові навички ро-

боти в дистанційному режимі.

– **Повертаючись до вступної кампанії... На ЗНО ввели обов'язковим предметом математику. Це Ви, очевидно, не можете не вітати. А наскільки такий крок відобразиться на абітурієнтах, які подаватимуть документи безпосередньо на факультет математики і цифрових технологій?**

– Ще стародавні філософи вважали, що математика – не лише наука, а мова всіх наук. Галілео Галілей зазначав: «Математика – це мова, якою написана книга природи». Влада в Україні зробила правильний крок, адже математика – усьому голова. Я надіюся, що це позитивно вплине на рівень компетентності вступників буквально на всі спеціальності. Хоч є багато незадоволених. Але світова практика показує: у нашій державі зроблено правильний крок і результати не забаряться. Потрібний певний час, щоб змінилося ставлення до математичної освіти, починаючи з початкової школи.

– **Який найбільший здобуток у 2021 році назвали б для факультету?**

– Найбільшим здобутком за цей рік вважаю набір на державне замовлення денної форми

навчання. Він є найбільшим за останні сім років.

– **Попри всі життєві проблеми свят ніхто не скасовував. Ви – ще й Микола Миколайович. Яке місце у Вашому житті посідає свято Миколая й загалом цикл новорічно-різдвяних свят?**

– Я народився й провів дитинство та юність у мальовничому селі Луг на Рахівщині. Це – Гуцульщина, де збереглися стародавні традиції святкування всіх новорічних свят, починаючи з Миколая. Загалом ідеться про чи не найвеселішу пору для дитини. У моїй сім'ї всі традиції підтримувалися, підтримуються й, сподіваюся, будуть підтримуватися, оскільки одного з моїх онуків теж звали Микола.

– **Насамкінець побажання всім уживцям, читачам газети з нагоди новорічних свят...**

– Я б хотів, щоб 2022-ий, а це рік водяного чорного тигра, був

для нас усіх кращим, ніж попередній, щоб завершилася пандемія, дистанційне навчання, тому що знання найкраще здобувати в аудиторії, біля дошки. Прагнемо мати вдалий набір студентів на перший курс нашого факультету й університету в цілому. Читачам газети «Погляд» бажаю міцного здоров'я, успіхів у роботі, навчанні та Божої благодаті.
Володимир ТАРАСЮК,
«Погляд».

Цікава Крістіна Товт:

«Я була в університеті ще... до свого народження!»

ФІЛІЖАНКОВІ РОЗМОВИ

Уявляєте помічника ректора заклопотаним сивочолим дідусем в окулярах та з великою текою паперів? А як щодо красуні з гострим розумом, холодною логікою, гарячим серцем та розвиненою далеко не на свій вік інтуїцією? Досі з Крістіною Товт ми лише співпрацювали, а ось неформально «кавували» уперше. Тож далі те, чого ні я, ні ви ще не знаєте про цю цікаву особистість, на тендітних плечах котрої значною мірою нині засинає й прокидається щодня УжНУ. Як можна посваритися «на кофеміні», почати кар'єру із сонцезахисних окулярів, отримати троянди від ректора... Заінтригувала? Тоді «тримайте» теплу історію у форматі інтерв'ю. Читиво для зимових передсвяткових вечорів :).

— Корінна ужгородка не може не бути серед істинних поціновувачів кави. День починається, либонь, із філіжанки ароматного напою в університеті. Чи вдома?

— Удома тепер майже не п'ю каву. А щодо початку робочого дня маєш рацію. Обожаю цей напій. Раніше без 5–6 порцій було складно уявити будень. Нині вже обмежуюсь 1–2 чашками. Для мене надважливо починати ранок так, як я хочу. Якщо не вип'ю одразу каву в звичній компанії (у колективі беремо улюблений напій за чергою на всіх), то день уже стане не таким. Із колегами за кавою обговорюємо лише (!) позитивні новини. Це задає добрий тон на роботу. А ще дуже не люблю, коли за тих 15–20 хвилин хтось уже телефонує, шукає мене... Оскільки працюю з 8:00 до 17:00–18:00, то вдома вже не час для ароматного напою. Навіть у вихідні маю традицію виходити в місто й спілкуватись у кав'ярнях із тими, із кими не встигаю зустрічатися в будні. У будь-якому разі кава — ритуал. Скільки себе пам'ятаю — стільки пам'ятаю й каву як невід'ємний атрибут дому. До слова, улаштувала собі якість експеримент. Понад рік уживала каву без кофеміну. Змін не помітила, однак стало цікаво спробувати. За це близькі перестали зі мною говорити! (сміється — прим. авт.). Річ у тім, що практично вся моя родина — корінні ужгородці. Крім дідуся з Тернопільщини, але після одруження з бабусею він теж уже належить до закарпатців.

— А пам'ятаєш, коли сама вперше скуштувала каву?

— Не дуже, бо кава в домі

була завжди. Вона асоціюється з приємними дитячими спогадами. Пам'ятаю, як жили в Минаї. Будували вулицю. Усі здружилися, та й були майже однакового віку, тож вирішили зробити у дворах хвіртки, аби сусіди могли ходити одне до одного. Існувала традиція щовихідних іти до когось на каву або ж приймати гостей. Чи то збір урожаю, чи просто домашні святкування — усе супроводжувалося ароматним напоєм та компанією сусідів. Було ненав'язливо й весело! Мені ніколи не забороняли пити каву. Прабабуся готувала білу каву. Купувала такий білий рижок (булочку), додавала «грамульку» справжньої кави, розбавляла молоком у великій філіжанці. Виходить, я пила «флет-сайт», коли він ще не вважався мейнстрімом :). У свої 5–6 років!

— Знаю, що ти навчалась у Львові. А як потрапила до УжНУ?

— Я була в університеті ще... до свого народження! Мама (Анжеліка Товт — завідувач відділу комплектування книгозбірні альма-матер — прим. авт.) закінчила тут філологічний факультет і почала працювати в бібліотеці, яка колись розміщувалася на вулиці Капітульній. Тут ненька й дізналася, що вагітна мною. А хресна — перша подруга матері, із котрою познайомилася в університеті. Щодня найрідніша відводила мене в дитсадок № 6, що неподалік юридичного факультету, а далі поверталася до роботи. Забирала мене десь о 15:00 і потім ще до 17:00 ми разом обслуговували відвідувачів книгозбірні. Пам'ятаю: головна розвага тоді — ховатися в тих нішах під

сходами, як підніматися на другий поверх. Думала, мене ніхто не бачить. Так лякала людей :). Ще й усі підігрували, удаючи, що мене ніхто не бачить.

— Схованки в східцях, мабуть, учили вираховувати не лише свою «помітність», а й грали дуже далеко прелюдію до економічного фаху...

— Опанувала банківську справу у Львові. Вступила в 2006 році. Тоді банківська система стрімко розвивалася. Це був мій вибір. Батьки наполягали на стаціонарному навчанні на факультеті туризму, який у той час лише ставав на ноги. Теж виглядав привабливо, однак я не бачила себе в туризмі. До того ж так склалася доля: я потрапила до першопрохідців, котрі складали ЗНО. Результати ми привозили до вишів самотужки; ще не існувало дистанційних можливостей. А вступні іспити в Ужгороді та Львові збіглися. Тож пріоритет віддала власному бажанню. Хотіла навчатися заочно, аби ще й підпрацювати.

— Гадаю, уже тоді десь на підсвідомому рівні ти торувала собі шлях до помічника ректора. Утім, мабуть, довелося пройти через багато маленьких посад і підробітків. Здається, звична схема для тих, хто сам вибивається в люди...

— Напевно... Перший підробіток був у 9 класі. Продавала сонцезахисні окуляри в крамниці знайомих. Сподобалося мати власні гроші. Тим паче, моя сім'я — інтелігенти: прадідусь працював завучем школи в Доманінцях. Прабабця — викладачка; одні дідусь та бабуся — інженери, інші — головні бухгалтери. Тобто всі мали середній дохід, хоч для нас робили все, що було під силу. Проте я не хотіла просити грошей у батьків на одяг чи дискотеки. Та й стипендії давали невеликі. Тож справді багато працювала. Після 11 класу починала безкоштовно стажуватися на телеканалі «21 Ужгород», думала навіть вивчати журналістику. Спочатку там редагувала оголошення, готувала їх у «паверпоінті». Мабуть, тому мені й легко вдавалося робити презентації для ректора. Подобалася та медійна кухня. Зробила кілька репортажів (один про бодіблінг), за які мені заплатили, навіть зняла перший випуск власної програми про обдарованих дітей. Але саме тоді канал продали... Та й мені хотілося чогось нового. Подалася в дистрибуцію. Працювала менеджментом із продажу. Училася на 2–3 курсах. Ми з командою фактично створювали фірму, яка через 7 років мала вже міжнародний статус. Це був колосальний досвід (нам оплачували дорогі тренінги, я навчилася чимало; зрозуміла: немає неможливого, завжди є шлях), але знову ж: прагнула підкорювати й інші вершини. У 2015 році (на той час паралельно вже закінчила юридичний факультет УжНУ) відкрили новий відділ із запобігання та виявлення корупції в нашому університеті. Я «фартова», бо завж-

ди потрапляю в таке, що тільки-но розвивається. Та мені до вподоби! Працювала провідним спеціалістом згаданого відділу. Згодом проректорці Мирославі Лендьял була потрібна секретарка. Обрали з-поміж «менш зайнятих» мене, оскільки робота в антикорупційному відділі не розтягувалася на весь день. Так і розпочався новий етап. У приємальній з'явилася чимало знайомств. Працювала секретарем одразу трьох проректорів: Мирослави Лендьял, Ігоря Короля й Володимира Фекети (започаткував рейтингування викладачів, у чому я допомагала; за це згодом запропонував мені очолити відділ моніторингу якості освіти; і то за менш ніж рік роботи в УжНУ). Уже в лютому 2017-ого ректор Володимир Смоланка викликав до кабінету. Сказав, що спостерігав за моєю роботою. Відзначив наполегливість. І запропонував кандидатуру на посаду свого помічника. На раді проректорів усі підтримали мене. Володимир Іванович має добру здатність розпізнавати людей, дає шанс самореалізуватися. Помічником ректора я стала у 28 років.

— Що робить помічник ректора (крім підготовки презентацій — звісно, жаргую :)?

— Я — людина-оркестр :). Насправді мої завдання — укажіть Володимира Івановича. Ось, приміром, контролювала реконструкцію залів у ректораті, контактувала з дизайнерами, підрядниками. А серед проєктів, якими найдуже пишаюся, — з енергоефективності. УжНУ — із-поміж 15 вишів, які виграли міжнародний грант іще в 2018 році. Два «БАМівські» корпуси: так звані «інженерно-технічний», «старий» та гуртожиток № 4 повністю реконструюємо (системи вентиляції, опалення, водопостачання, утеплення фасаду, заміна / ремонт покрівлі, вікон, санвузлів, установка геліосистеми в гуртожитку, що дасть змогу нагрівати воду (увесь рік буде гаряча вода, станемо незалежними від газопостачання)... Чимало роботи з документацією. Більш ніж рік усі об'єкти оглядали консультанти з Відня, я ходила разом із ними. Нині вже знаю вдосталь тонкощів: про навантаження на споруду, витяжну вентиляцію, яка мінвата необхідна для будівлі в наших кліматичних умовах, перевіряю всі «техніки». Щопонеділка наша команда (Олександр Рогач, Дмитро Сойма, Руслана Вовчанська) має наради з підрядниками, консультантами, а кожного другого четверга — із ключовими партнерами (Мінфіном, «NEFCO» та представниками інших університетів-учасників проєкту). Ми вже готові проходити експертизу й найближчим часом сподіваємося розпочати роботи. Загальний бюджет — понад 4 мільйони євро. Університет має сплатити 20 % (майже мільйон).

— Робота в УжНУ — любов?

— Безперечно! Подобається працювати тут. Це — щоденне вдосконалення, уміння відпові-

дати на виклики різної складності. Іноді цікаво на мене реагують люди. Траплялося, не могла ніяк звикнути представлятися Крістіною Робертівною, бо раніше не відчувала себе в такому статусі :).

— За кавою можна питати про що завгодно. Що дарував ректор?

— До днів народжень Мирославі Лендьял та мені Володимир Іванович завжди дарує букети великих червоних троянд. А взагалі найоригінальніші презенти отримувала від Мирослави Олександрівни. Добре знає мене. Приміром, якість подарувала дерев'яного янгола із солом'яним волоссям. Сказала: схожий на мене. Або ж статуетку: трое котів, один — із парасолькою. Та коли його упаковували, маленька палічка зламалася, вийшов кіт із мікрофоном. Сюрприз став іще оригінальнішим! Як символ того, що в мене трое проректорів.

— А Новий рік уважаєш певним символом?

— Так! Люблю це свято за дитяче передчуття казки, чогось фантастичного. Мені здається, перед Новим роком трапляються події, які б за звичних обставин навряд відбулися. Прикрашаю ялинку 6 грудня. Розставляю новорічні атрибути вдома й на роботі. У мене пів сім'ї — римо-католики, пів — православні. Тож святкуємо довго! Якби можна, то ніколи б не знімала тіснішки, які клею на вікно. Роблю це фактично на свій день народження, усередині лютого. У ректораті розношу всьому поверхові подарунки до Миколая.

— Не можна не спитати, що ти дарувала ректору...

— Зазвичай складаємося з проректорами на колективні презенти. До прикладу, на дорожню сумку, картку на бензин, подарункові сертифікати. Узагалі вітаємо всіх. За кілька днів до дня народження іменинника створюємо групу у вайбері й починаємо активні обговорення. Що я дарувала Володимирові Івановичу від себе? Солодощі! Він у нас ласун :). Це — людина особлива! Де б ректор не був — завжди телефонує, щоб привітати з днем народження. Та й у цілому часто робить приємності, зокрема привозить із відряджень презенти з іншої країни для колективу. До слова, про колектив... Певна: жодних здобутків не було б, якби не чудові люди поряд.

P. S.: Зрештою, це історія про працьовитість та цілеспрямованість, які є постійними друзями Крістіни Товт. Крім того, мабуть, ви знаєте, що до благодійних акцій в УжНУ долучається й співрозмовниця як голова правління Волонтеріату. До речі, 5 грудня світ відзначав Міжнародний день волонтера. А це знайте: коли б ви не завітали до 25-ого кабінету, вас зустріне тендітна людина з упевненим поглядом та завжди чарівною усмішкою; економістка-юристка, котра вірить у дива. Новорічні — зокрема...

Мирослава ГАРАЗДІЙ,
«Погляд».

І символічно, і актуально

Про перспективи політології говорили на онлайн-зустрічі випускники, студенти та викладачі кафедри політології і

державного управління УжНУ.

Серед тих, хто свого часу тут здобував фах, — держслужбовці, аналітики, журналісти й де-

путати Верховної Ради України.

Проректорка з науково-педагогічної роботи М.Лендьял, котра модерувала захід, зауважила, що

зустріч символічна, адже саме на початку грудня 1990 р. створено кафедру політології. Її завідувач, професор М.Вегеш до-

дав: підрозділ тішиться успіхами випускників і тим, що кафедра причетна до їхнього професійного становлення.

Згадаймо добрим словом Володимиру Поляк

До 90-річчя від дня народження

У радянські часи жінки-викладачки на історичному факультеті нашого університету були представлені вкрай рідко. Працювали в різний час Ніна Баженова, Ганна Божук, Ганна Ігольникова, Володимира Поляк та декілька інших. Саме про останню ми й згадуємо. Привід — 90-річчя від дня її народження.

27 грудня 1931 р. в Дрогобичі в сім'ї службовців народилася В.Волощук. У 9-місячному віці втратила матір. Турботи щодо виховання трьох доньок лягли на плечі батька. У 1947-ому Володимира Степанівна закінчила 7 клас міської середньої школи № 2 й переїхала до селища Солотвин Станіславської (тепер Івано-Франківської) області, де влаштувалася на роботу в райфінвідділ на посаду податкового рахівника. Паралельно навчалася в місцевій середній школі робітничої молоді. У 1949—1953 рр. працювала на різних комсомольських посадах та секретарем райради депутатів трудящих. Потім були роки навчання у Львівській партійній школі (1953—1956). Тут познайомилася зі своїм сужденим — Володимиром Поляком, за якого вийшла заміж у 1954-ому. Після завершення навчання колегу направили на роботу до Іршавської промислової артілі, де трудилася

заступницею голови з оргмасової роботи й кадрів.

У 1961—1966 рр. В.Поляк очолювала Берегівський кінотеатр, працюючи за сумісництвом учителькою історії СШ № 1. Заочно навчалася на історичному факультеті нашого університету, який закінчила з відзнакою в 1963-ому. У 1968 році перейшла на викладацьку роботу в УжДУ. Була викладачкою (1968—1970), старшою викладачкою (1970—1981) та доценткою (1981—1992) кафедри загальної історії (тепер кафедра модерної історії України та зарубіжних країн). 26 грудня 1975 р. захистила кандидатську дисертацію «Робітничий клас Польської Народної Республіки в роки другої п'ятирічки (1961—1965 рр.)», а 18 січня 1984-ого Володимири Степанівни присвоїли вчене звання доцентки кафедри загальної історії. Із 30 червня 1992 року перебувала на пенсії. Померла 28 лютого 1999-ого в Іршаві, де й похована.

Наукові здобутки В.Поляк — у царині полоністики, інтерес до якої з'явився ще за студентських часів. Колега наполегливо працювала над джерелами та науковою літературою, писала реферати, повідомлення й доповіді на конференції, курсові роботи. Підсумком студентських дослідницьких потуг стала дипломна робота «III з'їзд ПОРП і його історичне значення», за

яку одержала відмінну оцінку.

Після закінчення вишу Володимира Степанівна продовжувала цікавитися новітньою історією Польщі. Особливо інтерес посилювався під час навчання в аспірантурі (1972—1975). У цьому значною була заслуга завідувача кафедри загальної історії, професора Івана Гранчака. Логічним наслідком наукових пошуків став уже згаданий захист кандидатської дисертації. Робота присвячена переважно питанням становища польських робітників у першій половині 1960-их років. У праці та численних інших наукових публікаціях йшлося також про радянсько-польське економічне співробітництво й науково-технічну співпрацю ПНР з країнами соціалістичного табору в згаданий період, про використання Польщею передового економічного досвіду інших країн... В.Поляк була також авторкою публікацій про політичну культуру в соціалістичному суспільстві, рецензій на наукові праці з полоністики тощо.

Володимира Степанівна запам'яталася кільком тисячам учнів та студентів як здібна вчителька та викладачка вищої школи. Загальний педагогічний стаж — понад 30 років. У характеристиці, підписаній керівництвом Берегівської СШ № 1, зокрема зазначалося: «До уроків готуєть-

ся систематично і проводить їх на високому науковому... рівні. Дає учням ґрунтовні знання...» І це дійсно було так.

Перейшовши на роботу до Ужгородського університету, Володимира Степанівна почала викладати курс «Історії середніх віків», а з 1979—1980 навчального року — «Новітню історію країн Європи та Америки». Останній читала для здобувачів фаху 4-ого денного та 6-ого заочного відділень. Крім того, студентам-історикам викладала спецкурси: «Антифашистська боротьба народів Західної Європи в роки Другої світової війни» та «Радянсько-польські відносини на сучасному етапі (1945—1986 рр.)», на німецькому відділенні факультету романно-германської філології — «Історію, географію та культуру Німеччини». Необхідно підкреслити, що до занять В.Поляк готувалася серйозно, подавала навчальний матеріал у логічній послідовності, доступно, до студентів ставилася з повагою. До вищевказаного додаю: Володимира Степанівна була співавторкою окремих навчально-методичних публікацій. Серед них, скажімо, «Методичні поради і плани практичних занять з новітньої історії для студентів-заочників VI курсу історичного факультету» (1983).

Доцентка В.Поляк відзнача-

лася активністю й у громадській роботі. Під час роботи в нашому університеті трудівницю неодноразово призначали академ-наставницею, обирали членом партбюро та профоргом історичного факультету (відповідала переважно за культмасову роботу), виступала з лекціями перед різними прошарками населення області, була вченою секретаркою оргкомітету з проведення IX Все-союзної наукової конференції істориків-славистів (Ужгород, 1982) тощо. Володимира Степанівна наполегливо працює, людяністю, добротою, невичерпною життєвою енергією та оптимізмом залишила про себе добру пам'ять у серцях колег, студентів, друзів та знайомих.

Микола ОЛАШИН,
кандидат історичних наук.

Як товариська гра студентів УжНУ стала міжнародною...

Днями в Ужгородському національному університеті кафедра фізичного виховання влаштувала незвичний і цікавий спортивний захід. Ідеться про змагання з футзалу між двома командами студентів, які займаються в групах спортивного вдосконалення.

Фактично це були колективи здобувачів фаху із числа іноземців та українських громадян. Підготовку перших тривалий час здійснював старший викладач кафедри Іван Шанта. А тренування інших переймався Михайло Шкірта, також стар-

ший викладач нашої кафедри.

На перший погляд, була звичайна спортивна подія загальноуніверситетського масштабу. Але «фішка» в тому, що на спортивному майданчику зустрілися юнаки різних країн. Отож і суперництво видалося напрочуд цікавим та безкомпромисним. Про напруженість поєдинку засвідчив і кінцевий рахунок — 16:14 на користь команди студентів з українським громадянством.

Валерій ТОВТ,
доцент кафедри
фізичного виховання.

Чи варто чекати рік після 11 класу перед вступом до вишу?

Таке питання поставили собі магістранти 1 курсу відділення журналістики. Створили медіапроект, назва якого винесена в заголовок. Працювали в межах дисципліни «Управління медіапроектми» під керівництвом Галини Шаповалової, кандидатки філологічних наук, доцентки.

Створили відео за темою, яка актуальна для майбутніх абітурієнтів. Напередодні провели опитування серед респондентів різних вікових категорій (50 осіб). Запитували школярів, їхніх батьків, студентів УжНУ й представників обласної влади, які переваги та недоліки відповідної перерви перед вступом. Зокрема, фахову думку щодо цієї ситуації висловила директорка департаменту освіти і науки, молоді та спорту Закарпатської ОДА Мар'яна Марусинець. Також дівчата намагалися з'ясувати причини, чому молодь воліє

вичікувати рік перед вступом.

Серед відповідей найчастіше лунали проблеми з фінансами, оскільки дехто самостійно хоче оплачувати навчання (хто, скажімо, обирає заочну форму); хтось не набирає достатньої кількості балів, щоб вступити на бюджетну форму; не подолав пороговий бал ЗНО.

Результати дослідження показали, що 67 % опитаних одинадцятикласників, 45 % студентів та 40 % батьків за те, аби чекати рік перед вступом. Багато це чи мало — вирішувати вам. Молодь же закликаємо добряче зважити всі «за» та «проти», перш ніж робити вибір. **Тетяна ЛЕСЮК,** «Погляд».

Оновлення в «Клію»

У новий рік — із новим керівництвом СНТ

Грудень традиційно є місяцем підбиття підсумків року, що минає. Не виняток — і студентське наукове товариство «Клію» факультету історії та міжнародних відносин. Упродовж останніх трьох років його очолювала Ангеліна Дебель. Тепер же настав час змінити керівництво, поповнивши лави товариства молодшими послідовниками історичної науки.

Засідання загальних зборів тривало онлайн. На порядку денному, поряд із виборами очільників об'єднання та його структури, — чимало наче дрібних, та водночас мегаважливих питань. Спершу обрали голову СНТ. Із-поміж трьох кандидатів нею стала другокурсниця Ніна Задорожна. Її однокурсниця — Іванну Бабинець та Юлію Зубову — присутні бажають бачити заступником і секретарем товариства відповідно.

Не обійшлося і без змін у

координаційній раді — органі, що визначає основні напрямки роботи об'єднання. Отож за питання щодо заходів і не тільки з усевітньої історії відповідає студентка 2 курсу Сніжанна Вайнраух; її однокурсник Артем Салко очолює відділ краєзнавства, загальних та спеціальних історичних дисциплін; а четвертокурсниця Олександра Данилаш — сектор історії України. Над зв'язками СНТ із громадськістю працюватиме Надія Роуканич (1 курс), а з іншими науковими установами та об'єднаннями — першокурсник Юрій Зуб.

Окремо члени товариства обговорили наповнення чергового випуску студентського наукового вісника та окреслили плани й перспективи на перше півріччя наступного року. **Михайло РЕКРУТЯК,** аспірант факультету історії та міжнародних відносин.

Я буду пити каву...

Я буду пити каву
і чекати сніг.

Повітря ним — аж дихає.
Незайманним, впаде до ніг
Хружком для перехожих
викликом.

...Я вийду за поріг,
і сніг — у каву,

Солодоцями йогурта зірок
Очима насканую снігографії
Наплутаних нових стежок.

Євгеній ЮХНИЦЯ.

Фото: Мирослава Гарзді

Любити Батьківщину до глибини... своєї кишені

160 років із дня народження Євгена Чикаленка

21 грудня 1861 року в Перешорах, що на Одещині, з'явився хлопчик у родині поміщика. Дитинство провів у рідному селі, серед місцевих трударів. Коли Є.Чикаленку виповнилося 9 років, батьки віддали його до Одеси для навчання в пансіоні англійця Рандаля. У «Спогадах» Євген Харлампійович пише про те, як говорив тільки українською. Хоч змалку ставав об'єктом для насмішок. Проте ці глузування пішли на користь. Так формувалася світогляд і характер школяра — у майбутньому відомої постаті, котра зробила чимало для свого народу.

Минали роки... 3 вересня 1875 року підліток вступає до Єлисаветградського земського училища. Під час навчання

познайомився з Панасом Тобілевичем (Саксаганським). Здобувши освіту, у 1881-ому вирушив до Києва. А вже там Євгену пощастило познайомитися з професором Володимиром Антоновичем, автором музичних творів Миколою Лисенком та письменником і фольклористом Михайлом Комаровим. Є.Чикаленко починає плідно працювати з ними в Словниковій комісії.

Із 1883 р. навчається в Харківському університеті, на природничому факультеті. Юнак захоплюється агрономією. Плідно опановує цю науку. Згодом цікавиться громадським життям, у 1900 році переїздить до Києва, де стає членом «Старої громади». Але діяльність Є.Чикаленка привертає увагу органів безпеки.

Починаються арешти. Пощастило, що відправили на заслання в рідні Перешори. Пораючись у сільському господарстві, створює сучасну агрокультуру, застосовує селекцію худоби та використовує машини.

Уже згодом родина Чикаленків переїжджає до Одеси. У цьому місті Євген Харлампійович бере участь у діяльності української «Громади» та допомагає виходити у світ часопису «По морю і по суше». Власним коштом видає збірку «300 найкращих українських пісень». В одному з листів, які писав М.Грушевському, розповів, що захопився національним рухом «не тільки до глибини душі, а й до глибини кишені». Значну кількість статків починає жертвувати на українську справу. У Києві потоваришував із групою української молоді, котра збиралася у видавництві «Вік» — Б.Доманацьким, В.Прокоповичем, С.Єфремовим, Ф.Матушевським. У грудні 1905 р. прогресивні українці хотіли створити щоденну національну газету. Друковані новини виходили під назвою «Громадська думка». У вересні 1906 року її наступницею стала «Рада». «Се єдиний щоденний часопис в Україні, який будить національну свідомість, і смерть його була б для нас другим Берестечком», — зазначав Є.Чикаленко. Діят стає одноосібним видавцем, та доводиться продати частину своєї землі в Перешорах, аби утримати часопис на плаву.

...1914 рік. Осінніми ночами Євген Харлампійович переживає за можливий арешт та ви-

рішує переїхати до Петрограда, а вже згодом — до Фінляндії, де бореться за здоров'я. Лютнева революція 1917-ого не безслідна: дає можливість відновити роботу українських організацій. З ініціативи С.Єфремова, Є.Чикаленка, Д.Дорошенка та інших діячів було створено Українську Центральну Раду. Її головою планували обрати Є.Чикаленка, однак на заваді стала хвороба. Євген Харлампійович прийняв рішення поступитися посадою М.Грушевському.

Змучений від хвороби, Є.Чикаленко в січні 1919 р. починає подорожувати. Спочатку дістається Галичини, згодом — Австрії й Чехословаччини. Працює головою Термінологічної комісії, яка функціонувала при Українській господарській академії. Там же, у Подєбрадах, 20 червня 1929 року помер у клініці вишу й був похований.

Залишив після себе славу мецената, публіциста, громадського діяча. Фінансував видання російсько-українського словника, який уклад М.Комаров (Львів, 1893—1898), чимало часописів, виплачував гонорари та премії за опубліковані в пресі твори. Підтримував Академічний дім, оплачував навчання східноукраїнських студентів у Львові. Видав 5 книг довідника «Розмови про сільське господарство», формування східноукраїнської преси оцінив у трьох книгах «Спогадів» (Львів, 1925—1926), а також у виданому на Галичині «Щоденнику» (1931).

Христина СІБУЛАТОВА,
студентка
відділення журналістики.

5 секретів!

Уже зовсім скоро іспити та заліки, а ти навіть не знаєш, із чого розпочати? Тоді дотримуйся цих простих порад — і успішна сесія гарантована!

1. Не відкладай на потім.

Ми, другокурсники, переконалися: час швидко плине, а кількість завдань збільшується. Тому вчасно пиши курсові, публікації, виконуй практичні проекти тощо. Так збережеш здоров'я та будеш мати високий рейтинг.

2. Плануй навчальний день.

Визьми блокнот та занотовуй завдання. Для їхнього виконання встанови дедлайни. Ця порада допоможе використовувати час корисно та правильно. Устигати-меш і не перевтомишся.

3. Учи, а не «зубри».

Найбільша помилка студента — завжди незрозуміле. Краще раз і назавжди розібратися в матеріалі, у такий спосіб полегшивши собі життя на старших курсах. Недаремно каже Менандр: «Добре тому, хто навчився вчитися».

4. Бережи здоров'я.

Іспити чи залік завжди можна перескласти. Якщо недовчив, то краще збережи сили на перескладання. Дбай про ментальне здоров'я й пам'ятай, що воно в тебе одне.

5. Насолоджуйся студентським життям!

Це — чудовий час для нових вражень, емоцій та пригод. Коли, як не в молодості, скористатися такою нагодою?! Подорожуй, знаходь цікаві місця у звичному, добре знайомому для себе просторі, знайомся з новими людьми, розвивайся та здійснюй мрії!

Валерія МАЦОЛА,
Михайло КОШТУРА,
студенти
відділення журналістики.

Хсан Яхія: із любителя смачно поїсти — до фудблогера

Смачні та прості рецепти, цікаві огляди закладів столиці, краса блогу — чепашка Че — та справжня атмосфера арабської культури. Чи бачили ви коли-небудь таке в Україні? Ні? І не дивно! Адже подібного контенту в нас зовсім мало. Однак раджу завітати на сторінку українського фудблогера сирійського походження Хасана Яхія. В інстаграмі — під нікнеймом @mr.surrealism. Лише за кілька років завдяки унікальності тематики зміг зібрати 39,5-тисячну аудиторію. Я мала нагоду поспілкуватися з ним.

— **Пане Хасане, розкажіть, будь ласка, як власне з'явилась ідея вести блог?**

— Спонтанно. Мені не подобалося те, що в Інтернеті було недостатньо відгуків про ресторани та інші заклади харчування Києва, і я вирішив із цього почати.

— **Чи не виникали думки закинути блог?**

— Так, іноді буває. У соцмережах вести проект не так легко; є багато нюансів. До прикладу, слід утримувати увагу аудиторії, постійно змінюються алгоритми й оновлення застосунку. Усе це неабияк впливає на статистичні дані, а вони — на роботу з рекламодавцями. Зрештою, морально теж стає важко, бо може здаватися, що ти нікому не цікавий.

— **Зараз у Вас уже чимала аудиторія. Що ж допомогло**

побороти страх камери та дійти до успіху?

— Уважаю, мені ще є над чим працювати, але побороли страх допомагає лише час та постійна практика.

— **Що мотивує створювати такий контент?**

— Зацікавленість та любов аудиторії, позитивний фідбек. Я й сам дістаю від цього задоволення, але без аудиторії це не мало б значення.

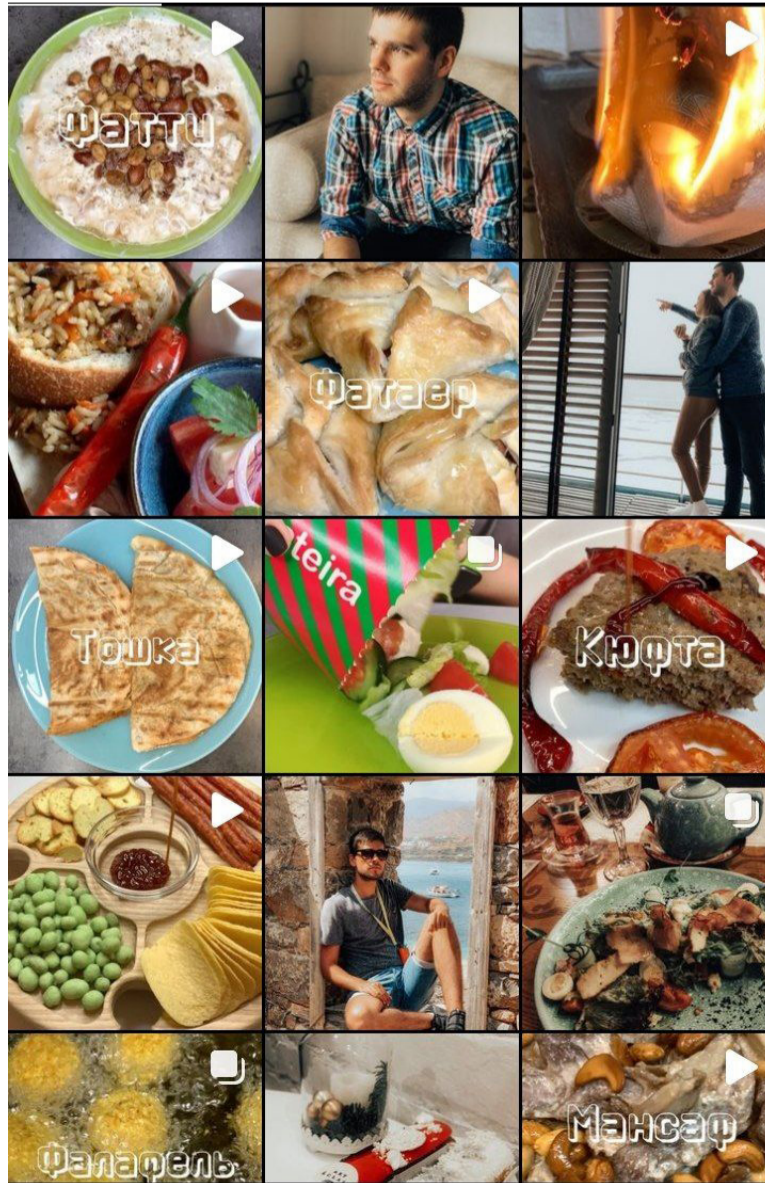
— **Чи не виникало бажання написати кулінарну книгу або, можливо, відкрити мережу ресторанів?**

— Кулінарну книгу — ні, для цього потрібно бути професіоналом. А ось ресторан або мережу... У думках було, але то більше мрія.

— **Ви неймовірно цікаво розповідаєте, аж хочеться самій робити щось схоже. Що порадите студентам, котрі хочуть вести сторінку на цю тематику, але ще є нерішучими?**

— Насамперед не бійтеся провалу, адже здебільшого зупиняє саме це. По-друге, не думайте, що скажуть знайомі або друзі. Також потрібно насолоджуватися процесом. Із погляду тематики фудблогу — удосконалити свої кулінарні навички та багато експериментувати з форматом.

Марія КЛЮЧАК,
студентка
відділення журналістики.

Приурочили до 30-річчя ЗСУ

У великій залі вченої ради нашого вишу випускникам кафедри військової підготовки вручали погони молодшого лейтенанта й, за наказом міністра оборони України, присвоєно офіцерське звання. Подію приурочили до 30-річчя Збройних Сил України та до Міжнародного дня студента. Завідувач кафедри військової підготовки Василь Олійник, проректор альма-матер із науково-педагогічної роботи Ігор Король, заступник міського голови Ужгорода Василь Гомонай, військовий капелан Іван Ісаєвич, випускниця кафедри, чинний офіцер, психолог військової частини Марія Славич та інші гості прийшли, щоб привітати юних офіцерів. Отож лунали щирі побажання з акцентами на величезній відповідальності офіцерів, від яких у майбутньому може залежати життя й здоров'я підлеглих, і спокій наших родин. В.Гомонай переказав побажання здоров'я та миру від міського голови Богдана Андріява, висловив сподівання, щоб ніко-

ли в наше повсякдення не входили слова «війна», «конфлікт». Третьюкурсникам, головам студрад своїх підрозділів Антону Яблонському (факультет історії та міжнародних відносин), Катерині Клопотар (факультет суспільних наук), а також Мар'яні Жемонській (на другому році навчання в магістратурі юридичного факультету) заступник міського голови Ужгорода В.Гомонай вручив грамоти за особистий внесок у розвиток громадського життя університету.

Серед цьогорічних випускників кафедри військової підготовки є ті, хто пройшов не лише військову службу, а й брав участь у боях за Дебальцеве та захищав Україну на Сході. Мова про активіста руху ветеранів Миколу Марчишака. Він подякував ректорові університету В.Смоланці за розуміння важливості військової підготовки та офіцерам кафедри – за фахові знання. **Христина СІБУЛАТОВА, студентка відділення журналістики.**

«Студентська осінь» обрала своїх переможців

В останні дні листопада в УжНУ відбувся щорічний фестиваль «Студентська осінь». Уже вдруге дистанційне навчання змусило провести цей захід в онлайн-форматі. Студенти з кожного факультету взяли участь у чотирьох жанрах. На університетських сторінках у соцмережах щодня о 16:00 викладали відеоролики, де охочі переглядали виступи й підтримували найяскравіший у певній номінації.

Перший жанр – «Представлення» – надав студентам змогу цікаво розповісти про свій факультет та показати його. У «Вокальному» пролунали голоси майбутніх медиків, математиків, юристів, філологів... «Танцювальний» відзначився сольними, парними та командними танцями. Із цим та двома попередніми жанрами найкраще впоралися представники факультету історії та міжнародних відносин. Останнім і найзахопливішим жанром став «Оригінальний». Кожен підрозділ фантазував, відзначався різними цікавинками. Чи справді «європластикові вікна на філфаку відчиняють двері в Європу» – невідомо, проте інформаційний вечір новин від філологічного підрозділу справедливо здобув перемогу в зазначеній номінації. У загальному заліку «Студ-

осені-2021» факультету історії та міжнародних відносин присудили 1 місце, медичний факультет посів другу сходинку, а «бронзу» здобув філологічний факультет.

Чи вдалося все реалізувати, як визначили переможців та деякі інші подробиці розповів виконувач обов'язків голови студради УжНУ Ярослав Шелемба: «На щастя, нам удалося зробити все, що хотіли. До онлайн-формату пристосувалися ще торік, тому це для нас не стало новим, і ми цього року легко провели конкурс. Спілкуючись зі студентами, виявив: їм подобалося щодня заходити на офіційні сторінки та переглядати відео. Це головне очікування від «Студентської осені». Стосовно визначення переможців, то їх формувало спеціально запрошене висококваліфіковане журі. Щодо підготовки підрозділів, то кожному вдалося по-різному. Хтось готувався заздалегідь, ще з вересня, а хтось знімав відео за три дні до конкурсу, але цікаво: це не вплинуло на якість робіт. Тут можна з упевненістю сказати, що переможцями стали не ті, хто витратив багато часу на підготовку, а ті, хто виявив справжню креативність». **Сніжана БЕЗКРОВНА, студентка відділення журналістики.**

Веселий, романтичний, з олів'є та бажаннями...

Рецепти свята від колишніх студентів

Запах мандаринів, фільтри та красуня-ялинка в кожній домівці. Усе це нагадує про наближення зимових свят. Уже зовсім скоро – Новий рік. Торжество, якого чекають і дорослі, і малі. 01.01.22 – чудова можливість для нових планів, зустрічей, сприятливих змін у житті. Святкування теж є досить важливим, адже: «Як Новий рік зустрінеш – так його й проведеш». Перевіряли цю приказку на власному досвіді колишні студенти альма-матер.

Антоніна Симулик, випускниця факультету суспільних наук: «Перед новим роком профком замовляв ресторан або клуб для студентів та працівників університету. Бувало, кожен факультет святкував окремо, а траплялося, що й усі разом».

Віталій Завадяк, викладач кафедри журналістики: «Підготовка до Нового року починалася заздалегідь. Оскільки катастрофічно бракувало фінансів, то було справжнім святом. Для всіх! І коли підходила ця дата, за тиждень складали список, що потрібно, що їстимемо, скільки грошей для цього необхідно, рахували людей, загальну суму. Коли я вчився, здається, тільки раз святкували Новий рік у гуртожитку. А в решті випадків виїжджали, хто куди хотів: у заздалегідь заброньовані будинки, до знайомих, ну або разом знаходили «точки», де можна дешево

зняти житло на кілька днів, аби відзначити це свято. Зустрічали класично: на столі однозначно мали бути олів'є, шашлик із картоплею та салом, алкоголем. Але відчували обмеження в тому, що нині можуть дозволити собі сучасні студенти. І радію, бо теперішнє покоління має змогу заробити більше грошей, отже, і відпочити на Новий рік так, як годиться, – у ресторанах, гучних компаніях... Свято завжди для нас було класним, оскільки збігалося із завершенням залікової сесії».

Микола Дем'єїн, випускник економічного факультету: «Новий рік я завжди відзначав із близькими. Не дуже люблю вечірки. Надаю перевагу домашній атмосфері. Зазвичай уся сім'я збиралася за одним столом, переглядала тематичні фільми та чекала привітання Президента».

Наталія Толочко, викладачка кафедри журналістики: «Дуже люблю новорічно-різдвяні свята, утім, спогади зі студентських років поєднуються з певним хвилюванням перед екзаменаційною сесією, яка розпочиналася традиційно вже в третій день Різдва. Пригадую: грали з однокурсниками в «Таємного Санту» перед Новим роком, святкували «Екватор» (середину навчання) узимку... Той період неабияк насичений, тому зі студентства запам'яталася ця метушня: десь при-

ємна, а десь, бувало, і не дуже.

Новий рік відзначаю в різних місцях і компаніях. Найвеселіше святкування пригадую із життя в студентському гуртожитку – із друзями. А найромантичніше – у Львові, коли зустрічалися з чоловіком. Загалом люблю проводити новорічно-різдвяний час у родинному колі. Якщо відверто, для мене важливіше Різдво, ніж Новий рік (його сприймаю більше як зміну календаря). Та все ж хочеться свята, певної магії й у цю ніч, тож близько 10 років тому започаткувала таку традицію: 31 грудня пишу невеличкі побажання всім рідним, які вони читають у перші хвилини Нового року. Віримо: усе добре здійсниться, а погане забудеться. У нас зазвичай дуже атмосферне святкування: з улюбленими стравами й щирими тостами. Найбільше цінуємо те, що можемо провести зимові свята разом. Істинно: немає значення, де зустрічати Новий рік, найважливіше – із ким.

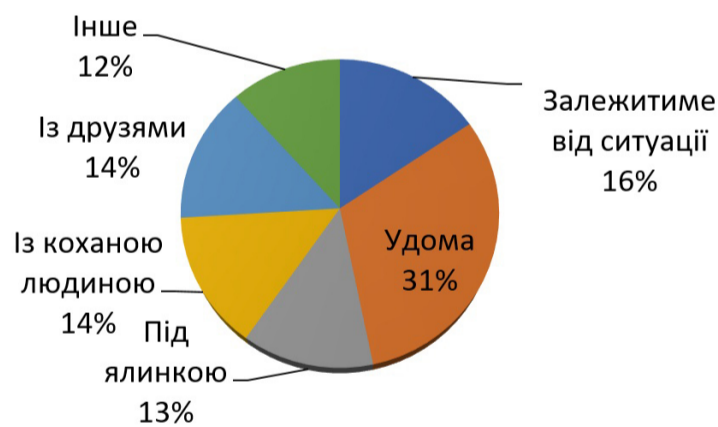
Сьогодні університетські сесії та іспитами, якомога швидше намагаються завершити із невиконаними завданнями та проектами, щоб, урешті-решт, відпочити на зимових канікулах. Перший квартал студенти провели в дистанційному форматі вдома або в гуртожитку, але прийдешній Новий рік більшість молоді таки вирішує святкувати деінде».

Ми провели опитування «Де плануєте прокинутися в новому році?» Участь в експерименті взяли університетські курсів та факультетів, зокрема фізичного, географічного, філологічного, медичного, історичного, юридичного, суспільних наук тощо. Опитування виявило: 31% студентів планує прокинутися в теплі й затишку вдома, у 16% раніше місце підйому залежатиме від ситуації, 14% бажає розділити ранок із коханою людиною або друзями, 13% прокинуться під ялинкою, а 12% – у незнайомому місці.

Порівняно зі студентами, які зустрічали 2011-ий, збільшився відсоток молоді, котра прагне святкувати Новий рік удома. Можливо, карантинні обмеження та дистанційне навчання вплинули на прийняття такого рішення. Але справжні весельчакі навіть через роки нікуди не зникають. Історія повторюється.

Зичимо вам, щоб бажання, які загадаєте о 00:00, здійснилися!
Валерія МАЦОЛА, Михайло КОШТУРА, студенти відділення журналістики.

Де планують прокинутися?

2021 р.

Де плануєте прокинутися в новому році?

2010 р.

Під лазерним прицілом

Студенти спеціалізації «Реклама і зв'язки з громадськістю» у межах дисципліни «Копірайтинг» (викладачка – Галина Шумицька, доктор філологічних наук, доцент) писали рекламні тексти, створювали відео та фото відповідного формату про тактичну спортивно-розважальну гру – лазертаг. Мета – популяризувати відповідну рухову активність серед

молоді. Аби «продавати» послуги правильно, самі рекламісти зіграли в лазертаг. Перед цим поділилися на команди. Таку ініціативу запропонували студенти-магістранти, виконуючи своє завдання з дисципліни «Моніторинг і діагностика навчального процесу» (під керівництвом цієї ж педагогині).

Заняття мають предметне втілення. Найкращі рекламні

тексти опублікували власники розважального комплексу на своїй сторінці в соцмережі. Студенти почули також фахові поради щодо того, як створювати подібний контент. А ще рекламісти, які впоралися із завданням найкраще, дістали безкоштовні бонусні 15 хвилин для захопливої гри.

Тетяна ЛЕСЮК, «Погляд».

Факультетські «чобітки» до Миколая готові!

Хурделиця за вікном, розпалений камін удома, чобіток на підвіконні, світлодіодні гірлянди, які прикрашають ялинку, та очікування... Гадаю, ви зрозуміли, про що йдеться. День святого Миколая – свято, улюблене і для дітей, і для дорослих. Зрештою, це подія, на яку чекаємо влітку, коли хочеться холодної пори року, та зимових подарунків під подушкою або в добре вимитому чоботі біля вікна.

Для мене 19 грудня – із-поміж найзахопливіших дат; одразу виникають асоціації з дитинством. Згадую: коли був зовсім малим, не міг дочекатися ранку, аби побачити, що ж у чобітку. А як подорослішав – таємно підкладав подарунки на підвіконня для батьків. Гадаю, не лише я робив так, аби побачити радісні обличчя найрідніших. Це свято

дарує чудовий настрій та можливість повірити у магію.

День Миколая любляють і наші студенти. Хоч усі вже вийшли з того віку, коли очікували відповіді на лист до святого, однак є досі ті, хто прагне ще побути «маленьким бешкетником» і отримати якомога більше солодошів. Зрозуміло: у кожній сім'ї є свої традиції. За останні 5 літ в альма-матер теж сформувалося чимало звичаїв, яких здобувачі фаху з різних підрозділів дотримуються з року в рік. Ось, скажімо, Даніела Рошко, голова студради факультету математики та цифрових технологій, розповідає: «Ще три роки тому моя попередниця Мар'яна Світлик вигадала традицію під назвою «Таємний Миколайчик». Ідея в тому, що учасники реєструються на давно створеній Google-формі й потім за

принципом ланцюжка отримують анкети одне одного, у яких зазначено бажання людини. Це насправді дуже цікаво, адже тут кожен має змогу як отримати подарунок, так і потішити презентом когось. Пізніше до цієї акції долучилися інші підрозділи. Пам'ятаю: сама просила велику торбу солодошів. І її одержала від колеги. Ще одна традиція – прикрашання живої ялинки на нашому факультеті. Робимо це щороку, адже вона додає усмішок студентам і милує око красою».

А Раїса Ізотова, голова студради філологічного факультету, мовила: «Пригадую, як у 2019-ому разом із ровесниками з різних спеціальностей ми підготували квест. Необхідно було виконати різноманітні завдання на території університету, зафіксувавши це яскра-

вими фото. Було досить важко, але всі хотіли здобути перемогу й отримати головний приз. А це – 10 кілограмів мандаринів. Таку «експедицію» сподівалися влаштувати й надалі, та через пандемію коронавірусу поки не вдалося. Є ще й інші традиції. Кілька років тому запровадили «Таємного Миколайчика». Ну й звичайно ж, до свята постійно вітаємо наших викладачів, передаючи солодкі подарунки».

Має чим поділитися й голова студради факультету історії та міжнародних відносин Ярослав Шелемба: «Студенти нашого підрозділу обожають 19 грудня. Ще кілька років тому започаткували звичай відвідувати дитбудинки. Перед цим святом улаштуємо акцію пожертвування. Кошти або подарунки відносимо дітям, позбавленим опіки; тим, хто не може

відчувати тепло батьківської любові. Тож вирішили хоч би на день замінити їм найдорожчих людей. У період дистанційного навчання проводимо акцію в соціальних мережах».

Карантинні реалії, звісно ж, внесли корективи в реалізацію таких цікавих студентських традицій. Вони теж творять історію нашого університету. Хочеться, аби з кожним роком подібних звичаїв ставало дедалі більше! Сподіваємося, що після подолання пандемії виникнуть нові й ми їх утілимо в життя. Вітаю всіх зі святом! Залишайтеся й надалі слухняними, якщо наступного року хочете отримати смартфон популярної моделі та «автомат» з усіх предметів замість різок під подушкою.

Мирослав ЛИСОВИЧ,
студент
відділення журналістики.

Тіні забутих традицій

Аромат свіжого імбирного печива, за вікном лунають феєрверки, ти сидиш у колі найрідніших людей, а телевізор нагадує рекламою «Свято наближається» або ж транслює серію фільму «Сам удома», події якого вже вивчив напам'ять. Саме із цим асоціюється найочікуваніше свято зими – Новий рік. Але ми рідко замислюємося, що, може, ніколи й не знали традицій, без яких не уявляли цей день наші предки. А саме звичаї є основним елементом новорічного святкування. Отож невеличкий екскурс в історію...

I

Раніше Новий рік був зовсім не зимовим святом, а весняним. Усе тому, що холодна пора закінчувалася, відроджувалася природа, люди починали працювати на землі – тобто настання чогось нового. Потім стали відзначати в осінні дні за греко-візантійським обрядом. І

тільки в 1700 році Петро I переніс святкування на 1 січня.

Наші прадіди вечір із 31 грудня на 1 січня називали щедрим. Щоб улітку був багатий урожай, господар хати брав сокиру, підходив до дерева, при цьому промовляв: «Як уродиш – не зрубаю, як не вродиш – зрубаю», і тричі торкався окоренка інструментом. А дівчата ворожили на шлюб. Друзі та близькі вітали одне одного засіванням і піснями.

II

Ми не уявляємо Нового року без ялинки, раніше ж традиційним символом був солом'яний оберіг – дідух. Він був зі снопа й ставили напередодні багатой куті в головній кімнаті дому. Там знаходився впродовж усіх новорічних свят. Дідух символізував добрий урожай, благодать та щастя в родині. У народі говорили: «Дідух до хати – біда з хати». Нині його досі використовують на Різдво в деяких регіонах України.

III

Я не забула поцікавитися в студентів УжНУ, як вони святкують. «Щороку о 21:00 ми сім'єю їдемо до церкви. До 00:00 триває богослужіння, під час якого можемо співати, розповідати вірші. Після цього всі дружно дивимося фільм-підсумок року, відтак їдемо на бенкет. Щоразу це особливі й незабутні емоції», – розповіла Анна Метенько, студентка медичного факультету.

«Атмосфери додає спільне сімейне приготування їжі, без цього ніяк. Потім збираємося за столом і до дванадцятої влаштуємо конкурси. А коли настає новий рік, запускаємо салюти й вечеряємо», – поділилася своїми традиціями Марія Бондаренко, студентка філологічного факультету.

«Наше новорічне святкування ніколи не обходиться без шампанського й салату «Шуба». Збираємося всі за переглядом

концерту, спілкуємося. Особливим атрибутом є ялинка, яка повинна бути обов'язково живою, щоб пахнула й око радувала», – зазначила Юліана Попович, студентка факультету міжнародних економічних відносин.

А на завершення згадаймо, що 4 грудня був День замовлень подарунків Дідові Морозу,

а 26 грудня – просто День подарунків. Приємних вам сюрпризів, усіх із Новим роком та прийдешніми святами. Нехай оберемок щасливих подій та незабутніх вражень огорне нас. До зустрічі! Побачимось у наступному, 2022-ому!

Віталіна ЧУЛЕЙ,
студентка
відділення журналістики.

ВЕСЕЛИМ ОЛІВЦЕМ

З історію «Гумор UA»

АНЕКДОТИ

На Новий рік кожна дитина на 80 відсотків складається із шоколадних цукерок та на 20 – із салату «Олів'є».

Плани на новий рік:
2018-ий – схуднути на 3 кг;
2019-ий – схуднути на 5 кг;
2020-ий – схуднути на 7 кг;
2021-ий – схуднути на 10 кг;
2022 – боротися проти стандартів краси, нав'язаних матеріалістичним світом.

Мама розмовляє із сином:
– Так, із 1 січня я сідаю на дієту й не буду їсти солодоші. Тато вирішив кинути палити. А ти?
– Ну, я готовий «кинути» школу...

До доброго працівника на Новий рік приходять Дід Мороз. До поганого – «Дед Лайн».

Хай наші ПОГЛЯДИ в новому році будуть теплими, мрійливими та безмежно щасливими!

ДО УВАГИ ЧИТАЧІВ!

Читайте «Погляд» на сайті Ужгородського національного університету за покликанням: uzhnu.edu.ua/uk/cat/university-poglyad/issues. А з найважливішими матеріалами номера ознайомлюйтеся на сторінці газети в соціальній мережі «Фейсбук»: www.facebook.com/uzhnu.poglyad.

КРАЩИЙ МАТЕРІАЛ

Кращим матеріалом «Погляду» в #10 (251) редакція визнала публікацію «Колір Мудрості, або «Коліс» під палітуркою «сьогодні» улюбленої бібліотеки» Мирослави Гараздій.

Найрейтинговіший матеріал за кількістю переглядів у фейсбуку – ця ж публікація. Вітаємо авторку!

ПОГЛЯД

Орган вченої ради Ужгородського національного університету. Замовлення № 2230. Ціна – безкоштовно. Виходить щомісяця. Номер підписано до друку 21.12.21. Засновник і видавець – ДВНЗ «Ужгородський національний університет». 88003, м. Ужгород, вул. Підгірна, 46. Номер надруковано у видавництві «А-Прінт»; 46010, м. Тернопіль, вул. Текстильна, 28. Тел.: (352) 52-27-37, 067-350-17-94. Наклад – 1000 примірників. Формат А3, 2 ум. друк. арк. Реєстраційне свідоцтво ЗТ № 449/41 від 7.02.2008. Відповідальність за зміст публікацій покладається на авторів. Відповідальна за випуск номера: Т.М.Лесюк.

Головний редактор:
В.Ю.ТАРАСЮК.

Художній редактор, кореспондент:
Т.М.ЛЕСЮК.

Коректор:
М.Б.ГАРАЗДІЙ.

Адреса редакції: 88016, м. Ужгород,
вул. Університетська, 14 (ауд. 424).

Поштова скринька:
poglyad@uzhnu.edu.ua

Телефон редакції:
067-880-85-71.